



## Arrest

nr. 340 646 van 6 februari 2026  
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK  
Langestraat 46/1  
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE XI<sup>e</sup> KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die een onbepaalde nationaliteit heeft, op 21 augustus 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 7 augustus 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 november 2025.

Gelet op de beschikking van 2 januari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI *loco* advocaat A. LOOBUYCK.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2, van de Vreemdelingenwet werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

De beschikking is gemotiveerd als volgt:

*“1. Verzoeker, die een onbepaalde nationaliteit heeft, en aan wie internationale bescherming werd verleend in Griekenland, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 7 augustus 2025, genomen door de adjunct-commissaris op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet.*

*Verzoeker werd op 6 februari 2024 de vluchtelingenstatus toegekend in Griekenland en verkreeg er tevens verblijfsdocumenten als statushouder geldig tot 5 februari 2027 (Documenten, stuk 6, nr. 5;*

Landeninformatie, stuk 7, nr. 1: Cedoca aanvraag derde landen). Hij verkreeg ook een Grieks reisdocument dat geldig is tot 10 maart 2029 (Documenten, stuk 6, nr. 6; Landeninformatie, stuk 7, nr. 1: Cedoca aanvraag derde landen). Verzoeker betwist dit niet.

2. In de bestreden beslissing komt vooreerst naar voor dat op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier er geen elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in verzoekers hoofde kan worden afgeleid.

3. In casu wordt vermoed dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België, omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Griekenland.

Om deze reden werd verzoekers beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel, vervat in artikel 33, lid 2, a), van de Richtlijn 2013/32/EU.

Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in zijn arrest van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim tegen de Duitse Bondsrepubliek e.a., gesteld dat:

- “in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel [moet] worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM”;
- “Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt”;
- “Wanneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”.

Het Hof benadrukt in dat verband dat de voormelde tekortkomingen:

- “alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen [...] wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens [van] de zaak”;
- “Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”;
- “Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling”.

Het Hof stelt nog dat een bepaalde omstandigheid in de andere lidstaat “alleen dan [kan] leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een reëel risico op een behandeling die in strijd is met artikel 4 van het Handvest, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”.

Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest van 18 juni 2024, in de zaak C-735/22, “QY t. Bondsrepubliek Duitsland”, deze zienswijze in herinnering gebracht (overwegingen 49-54).

4. Beide partijen leggen landeninformatie voor aangaande de situatie voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland.

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie, in het bijzonder AIDAI/ECRE-rapport van juni 2024, RSA/PRO ASYL-rapport van maart 2025, het Feitenonderzoek van het Nederlandse Ministerie van

*Buitenlandse Zaken van september 2024 en de Communication van de Europese Commissie van april 2025, overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland zodanig zijn dat deze statushouders, als zij naar daar zouden terugkeren, a priori allemaal automatisch geconfronteerd zouden worden met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is.*

*Uit de verstrekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.*

*Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigen van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – geconfronteerd kunnen worden met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden.*

*De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft bekomen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.*

*In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen.*

*Daarbij komt het aan verzoeker toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden, dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.*

*5. Verzoeker slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen.*

*Hij betwist weliswaar in zijn verzoekschrift op algemene wijze de gedane vaststellingen van de bestreden beslissing, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen concreet met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de bestreden beslissing.*

*6. De Raad wijst er vervolgens op dat het aan de begunstigde van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoeker verwacht worden dat hij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen blijken niet uit verzoekers verklaringen en gedragingen.*

*Uit het administratief dossier en zijn verklaringen blijkt dat hij op 6 februari 2024 de vluchtelingenstatus verkreeg, en zijn reisdocument op 11 maart 2024 verkreeg (Documenten, stuk 6, nrs. 5-6; Landeninformatie, stuk 7, nr. 1: Cedoca aanvraag derde landen). Verzoeker vertrok reeds op 4 oktober 2024 uit Griekenland (DVZ-verklaring, stuk 5, vraag nr. 33; notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 9). Verzoeker verbleef nog geen 8 maanden in Griekenland na het verkrijgen van de vluchtelingenstatus en vertrok nog geen 7 maanden na het verkrijgen van zijn reisdocument. Uit een zulks kort verblijf kan geen werkelijk voornemen blijken tot het opbouwen van een duurzaam bestaan in Griekenland.*

*Nochtans wordt door de bestreden beslissing op pertinente wijze vastgesteld dat verzoeker een hoge mate van zelfredzaamheid vertoont en kon werken in Griekenland:*

*“In dit verband dient er vooreerst opgemerkt te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u in Griekenland kon werken. Zo heeft u een maand en tien dagen in de aardbeienpluk gewerkt (CGVS, p. 6 en 7). U meent wel dat u nadien op zoek was naar ander werk (CGVS, p. 7), maar uit uw verklaringen blijkt dat u dienaangaande*

nauwelijks stappen zette. Zo blijkt dat u naast langsgaan bij winkels en wachten op een verzamelplaats voor arbeiders, geen andere stappen zette om werk te bekomen (CGVS, p. 8 en 14). U ging zelfs niet buiten Athene op zoek naar werk (CGVS, p. 14). U schreef zich ook niet in bij een interimkantoor, noch begaf zich ooit naar een organisatie die u zou kunnen helpen bij het vinden van werk omdat u naar eigen zeggen niet wist dat deze bestonden (CGVS, p. 8 en 16). Nochtans blijkt uit een korte zoektocht op het internet dat er in Athene wel degelijk interimkantoren zijn, alsook diverse organisaties die begunstigden van internationale bescherming helpen bij hun zoektocht naar werk en bij het aanleren van de Griekse taal (zie administratief dossier). Daarenboven blijkt dat u zich als werkzoekende niet liet inschrijven bij de openbare dienst voor arbeidsvoorziening van het ministerie van arbeid (DYPA/OAED - zie administratief dossier) (CGVS, p. 14). Wat meer is, u ging zelfs niet op zoek naar financiële tegemoetkoming vanwege de Griekse overheid (CGVS, p. 15). Er dient dan ook opgemerkt te worden dat indien u daadwerkelijk in Griekenland in precaire omstandigheden zou hebben geleefd – u verbleef naar eigen zeggen drie weken op straat nadat u het opvangcentrum had verlaten, verbleef een maand en half in kraakpanden en bracht de nacht door in parken (CGVS-vragenlijst, ingevuld op DVZ, vraag 3.5; CGVS, p. 5, 6 en 13)- er verwacht kan worden dat u net alle stappen zou ondernemen om aan werk te geraken zodoende uw situatie er te verbeteren, toegang te krijgen tot de woningmarkt in Griekenland en te kunnen integreren in de Griekse samenleving. In dit verband kan nog opgemerkt worden dat u aangeeft dat u geen Grieks trachtte te leren omdat u dacht dat het betalend zou zijn en het hoe dan ook te lang zou duren om het aan te leren (CGVS, p. 15). Uit dergelijke verklaringen kan geenszins een wil en intentie om in Griekenland een duurzaam leven en een toekomst uit te bouwen, worden afgeleid. Hetzelfde geldt voor het feit dat u de benodigde werkdocumenten niet in orde bracht omdat u besloten had te sparen om uw reis uit het land te bekostigen (CGVS, p. 7). Voor de volledigheid kan er nog worden opgemerkt dat u in Griekenland wel degelijk geregeld een dak boven uw hoofd had. Zo verbleef u gedurende veertig dagen bij uw werkgever in de aardbeienteelt (CGVS, p. 6 en 13). Daarnaast had u gedurende drie weken opvang in een kerk (Verklaring DVZ, vraag 33; CGVS, p. 5, 6 en 13). U kon ook verblijven bij vrienden (CGVS, p. 5). Ten slotte kan nog opgemerkt worden dat u in de periode dat u dakloos was, in de mogelijkheid was om zich te wassen, uw gsm op te laden en maaltijden te bekomen (CGVS, p. 7 en 14). Hieruit blijkt wederom niet dat u na het verkrijgen van de vluchtelingenstatus in Griekenland in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde, waardoor evenmin blijkt dat u bij terugkeer naar Griekenland in een dergelijke situatie terecht zou komen.

Daarenboven blijkt dat u een ondernemende en zelfredzame man bent die naast het Arabisch zijn plan kan trekken in het Engels (CGVS, p. 4) en die (al dan niet met de hulp van derden) financiële mogelijkheden had/heeft. Hierbij dient opgemerkt te worden dat u tijdens uw reis van Gaza naar Griekenland en tijdens uw verblijf in Turkije (financieel) gesteund werd door uw familie (CGVS, p. 4). Voorts reisde u na de toekenning van uw internationale beschermingsstatus in Griekenland naar Athene, hetgeen bekostigd werd door uw vrienden (CGVS, p. 7 en 15). Aansluitend kan er nog op gewezen worden dat u over een netwerk beschikt dat u ondersteunt. Zo bekostigde een vriend in België uw reisticket naar Athene (CGVS, p. 15) en kon u twee nachten verblijven bij een vriend in Turkije (CGVS, p. 5). Daarnaast heeft u familieleden in België die erkend vluchteling zijn en actief zijn op de arbeidsmarkt (CGVS, p. 3). Wat meer is, een vriend van u met wie u nog steeds in contact staat keerde recent terug naar Griekenland (CGVS, p. 10). Verder kan er nog aangestipt worden dat u ook in België weldegelijk in staat bent om te werken aangezien u reeds de weg vond naar de arbeidsmarkt – u legt dienaangaande twee loonbrieven voor (CGVS, p. 2) -, waardoor u momenteel zelfs in staat bent om uw zus in Egypte financieel te ondersteunen (CGVS, p. 10).

Bovenstaande vaststellingen nopen er toe te besluiten dat u wel degelijk over voldoende (financiële) middelen en een netwerk beschikt en u voldoende zelfredzaamheid aan de dag kan leggen om bij een terugkeer naar Griekenland, als persoon die er internationale bescherming geniet, moeilijkheden die gepaard gaan met een integratie in de Griekse samenleving het hoofd te bieden.”

Dit ontbreken van ernstige pogingen om een leven op te bouwen, gepaard met het korte verblijf van verzoeker in Griekenland doet leiden tot de conclusie dat verzoeker geen enkele intentie had om een duurzaam bestaan op te bouwen in Griekenland. Nochtans heeft verzoeker hiertoe duidelijk de capaciteiten, gelet op zijn niveau van zelfredzaamheid en het ontbreken van enige kwetsbaarheid in zijn hoofd.

Verzoeker maakt met bovenstaande dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat hij buiten zijn eigen wil om in de onmogelijkheid was om zijn rechten in Griekenland te doen gelden. Het komt in dit verband verzoeker toe om de middelen die het recht en zijn status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoonde. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Hij toont niet aan, gelet ook op de korte tijd die hij er nog verbleef na de toekenning van internationale bescherming en zijn gebrekkige inspanningen om een leven op te bouwen in Griekenland, dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om er huisvesting of tewerkstelling te vinden. Op grond hiervan kan dus niet worden besloten dat hij door de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelde om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Hij moet, gelet op de voorgaande

vaststellingen, in staat worden geacht om bij terugkeer naar Griekenland een duurzaam bestaan uit te bouwen en er in zijn levensonderhoud te voorzien. Waar hij in zijn verzoekschrift een betoog ontwikkelt omtrent de situatie waarmee begunstigden van internationale bescherming geconfronteerd worden bij de vernieuwing van hun verblijfsdocumenten, gaat verzoeker eraan voorbij dat deze situatie niet op hem van toepassing is daar hij op heden nog steeds over een geldige Griekse verblijfsvergunning beschikt.

7. Wat verzoekers problematiek met bepaalde personen betreft, verwijst de Raad naar de pertinente motivering van de bestreden beslissing:

“Waar u verklaarde dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer bent geworden van een aantal aanvallen door onbekenden (CGVS, p. 8), dient vooreerst opgemerkt te worden dat u dit voor de DVZ niet aanhaalde. Meer zelfs, expliciet gevraagd of u in Griekenland problemen kende met andere burgers, antwoordde u hierop negatief (CGVS-vragenlijst, ingevuld op DVZ, vraag 3.5 en 3.7). Hiermee geconfronteerd, stelt u dat u het wel aanhaalde, maar geen bewijzen had (CGVS, p. 16). Deze uitleg vindt evenwel geen weerslag in het verslag dat gemaakt werd op de DVZ en dat u ter goedkeuring ondertekende. Dit breekt uw geloofwaardigheid aangaande deze feiten af. Bovendien blijkt dat u naar aanleiding van deze en ander ervaringen – u gaf op de DVZ immers ook te kennen bestolen te zijn toen u op straat sliep - nooit pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties in Griekenland (CGVSvragenlijst, ingevuld op DVZ, vraag 3.5; CGVS, p. 8), hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet. Uw verklaring hiervoor, namelijk dat u schrik had van de politie (CGVS, p. 8), kan niet overtuigen. Indien de (hogere) autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Ook uw uitleg dat u de taal niet sprak (CGVS-vragenlijst, ingevuld op DVZ, vraag 3.5), is niet afdoende. Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen ben ik de mening toegedaan dat u niet alle redelijkervijze van u te mogen verwachten stappen tot het verkrijgen van hulp en/of bescherming van de in Griekenland opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming in België voor u de enige overgebleven uitweg was.”

Zelfs al werd aangenomen dat verzoeker werkelijk het slachtoffer werd van geweld, toont verzoeker niet aan dat hij zich niet kon wenden naar de politie. In zijn verzoekschrift herhaalt verzoeker de redenen die hem weerhielden om naar de politie te gaan, doch doet hij met deze loutere herhaling geen afbreuk aan de omtrent deze verklaringen gedane, pertinente en correcte vaststellingen. Uit de door verzoeker geciteerde landeninformatie blijkt verder geenszins dat de politie geen bescherming zou bieden aan begunstigden van de internationale bescherming indien ze de Griekse taal niet spreken.

8. Hoewel de beschikbare informatie getuigt van diverse problemen op het vlak van huisvesting, sociale zekerheid en tewerkstelling in hoofde van statushouders in Griekenland, blijft verzoeker, zoals blijkt uit het voorgaande, in gebreke om in zijn geval aan te tonen dat zijn levensomstandigheden in dat land de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereiken of zullen bereiken bij terugkeer. Verzoeker toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Hij toont niet aan dat hij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

9. In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel kan en moet worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name met de artikelen 1 en 4 ervan, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is verankerd. Het vermoeden en de uitoefening van de daaruit voortvloeiende keuzemogelijkheid om het verzoek niet-ontvankelijk te verklaren, lijkt in casu gerechtvaardigd (Hof van Justitie 18 juni 2024, nr. C-735/22, “QY t. Bondsrepubliek Duitsland”, overwegingen 49-54).

Aangezien verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, moet niet opnieuw worden nagegaan of verzoeker nood heeft aan een dergelijke status. Deze beoordeling, of de verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst, dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden, dat de aan verzoeker toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker is op dit punt in gebreke gebleven.

Derhalve lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de internationale bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland.

*Er liggen geen feiten of elementen voor die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoeker in de weg staan, waarbij het beschermingsverzoek dan ook op die basis onontvankelijk dient te worden verklaard.”*

2. Een verzoek tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet heeft uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Die vraag biedt verzoeker echter geenszins de mogelijkheid nieuwe middelen of argumenten aan te voeren.

Het gaat er enkel om dat de betrokkene die daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)). Een verzoek tot horen dient niet om het verzoekschrift uit te breiden, en kan en mag derhalve niet als dusdanig worden gebruikt.

Andere in de vraag tot horen neergeschreven opmerkingen en argumenten dan de loutere vraag om naar aanleiding van de beschikking 39/73 van de Vreemdelingenwet te worden gehoord op zitting, zijn om die reden niet dienstig, nuttig of ontvankelijk.

3. Met zijn betoog ter zitting brengt verzoeker geen concrete en dienstige argumenten of elementen bij die afbreuk doen aan de beschikking van 26 november 2025.

3.1. Verzoeker blijkt niet specifiek of concreet een motief van de beschikking te bekritisieren. Bijgevolg brengt hij geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

3.2. De persoonlijke situatie van verzoeker als Griekse statushouder wordt beklemtoond, waarbij louter wordt verwezen naar het kwetsbaar profiel, maar de Raad is van oordeel dat hiermee voldoende rekening werd gehouden, zoals reeds geduid in de voormelde beschikking.

3.3. Waar verzoeker stelt dat hij in België een leven wil opbouwen en zijn familieleden in Gaza zo wil helpen, merkt de Raad op dat verzoeker met dit betoog aanstuurt op een onderzoek naar de toekenning van een verblijfsstatus om andere redenen dan de behoefte aan internationale bescherming in de zin van artikel 1, § 1, 16°, van de Vreemdelingenwet, namelijk op discretionaire basis, uit mededogen of op humanitaire gronden (*cf.* HvJ 18 december 2014, nr. C-542/13, punt 46), maar dit valt buiten de bevoegdheid van de commissaris-generaal en de Raad.

4. De advocaat van verzoeker vraagt de beslissing af te wachten van de zaken van de Griekse statushouders die behandeld werden op de zitting van 7 januari 2026 van de Verenigde Kamers van de Raad. Er wordt echter geen gewag gemaakt van een wettelijke grondslag bestaat die de Raad verplicht de uitspraak in onderhavige zaak uit te stellen in die zin.

5. Verzoeker brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, in deze stand van zaken geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 26 november 2025 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoeker heden geen elementen naar voor waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Enig artikel**

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend zesentwintig door:

S. VAN CAMP, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP